

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Claus Larsen-Jensen (S):

Udenrigsministeren har jo på sædvanlig glimrende vis givet en status over, hvor vi egentlig er henne op til den kommende forhandlingsrunde i WTO, hvilke mål vi har, de dilemmaer, der er, og et gran salt af den realisme, der skal være til stede, hvis vi skal nå en aftale på dette område.

Hvis vi ser lidt på den politik, der er tilrettelagt i EU, og som vi har tilrettelagt fra dansk side, har vi jo rent faktisk gennem de seneste år formået at samle et flertal af samtlige partier i Folketinget på nær Enhedslisten bag en fælles linje. Det er selvfølgelig også grunden til, at vi har debatten i dag, for Enhedslisten bryder sig aldeles ikke om hverken EU eller WTO. Men vi er sådan set ganske godt tilfredse i Socialdemokratiet med, at så mange partier bakker op.

Hvis vi kigger lidt på det, som hr. Keld Albrechtsen sagde om, at man ikke kæmpede for udviklingslandene, og hvis vi tager den vedtagelse, som vi har fra den 3. maj i år, siges det jo fuldstændig klart, at der skal arbejdes for, at de mindst udviklede lande markeds-mæssigt hurtigst muligt får helt fri adgang, bl.a. gennem afskaffelse af handelsforvridende landbrugsstøtte.

Der bliver sagt, at der skal gives økonomisk og teknisk bistand til verdens fattigste lande til at indgå i verdensøkonomien, herunder deltagelse i WTO. Der siges, at handelspolitikken skal støtte fattigdomsbekæmpelse i udviklingslandene. Og så fremdeles indeholder den vedtagelse, vi vedtog på daværende tidspunkt med alle stemmer undtagen Enhedslistens, en klar linje, som lægger op til at kæmpe for udviklingslandene.

Men man skal jo gøre sig én ting klart, og det er, at med hensyn til de andre mærkesager af lidt mere blød karakter, som vi har fra dansk side – og vel også fra europæisk side – på miljøområdet, på arbejdstagerområdet, hvor vi gerne vil have, at handelsaftalerne ikke kan tilsidesætte, men tværtimod skal respektere internationale miljøaftaler og respektere de aftaler, der er lavet om arbejdstagerrettigheder i FN's arbejdsmarkedsorganisation ILO, er det jo ikke mindst udviklingslandene, der er imod det. Så vi skal have overbevist dem om, at det faktisk ikke er national protektionisme, men at det faktisk er ganske fornuftigt.

Derfor består manøvren i Qatar ved det næste WTO-møde kort fortalt i at sikre, at vi overhovedet får et resultat ud af det. Derudover består den i, at vi får et resultat, der markant løfter og giver en chance for udviklingslandene til at blive integreret i verdensøkonomien på basis af de regler, vi har aftalt i WTO-systemet, og at den pakke til udviklingslandene kan blive så stor, at vi i realiteten også kan få dem til at acceptere, at de ting, som vi også gerne vil have med, nemlig arbejdstagerrettigheder og miljø, også kan blive en del af det.

Succesraten med WTO består i, om vi overhovedet får en aftale, eller om det ender, som det endte i Seattle. Det lægger vi altså vægt på at det ikke gør, for efter den 11. september med den risiko, der er internationalt, økonomisk osv., er der behov for, at det ikke ender galt. Der er tværtimod behov for yderligere civiliseret, demokratisk samarbejde og regler på denne her klode, så det ikke er Det Vilde Vestens regler, der gælder. Derfor er der ikke behov for mindre WTO, men behov for mere WTO, et stærkere WTO med inddragelse af flere lande.

Og fordi handelspolitikken i EU er en fælles sag for alle EU-lande – vi repræsenterer sådan set rundt regnet en fjerdedel af verdenshandelen – er der altså behov for, at EU-landenes rolle styrkes i også denne sammenhæng og dermed i en kombination med en indsats for globale aftaler med udviklingslandene, udviklingsbistand osv., kan trække det, eller som udenrigsministeren sagde tidligere, at vi i virkeligheden giver EU en langt stærkere rolle.

Her er dilemmaet, lad os sige det ærligt, hr. Keld Albrechtsen, at Enhedslisten sådan set ikke bryder sig om noget af det. Vi kan alle sammen opstille en maksimalistisk liste, ligesom vi kan gøre det juleaften, hvor vi gerne vil have det hele. Det vil vi sådan set også gerne. Problemet er bare, at nogle gange er virkeligheden skruet sammen på en sådan måde, at det ikke er realistisk, og derfor må man prioritere, om man vil have noget eller ingenting. Vi prioriterer at få noget frem for ingenting. Og kan vi få taget hul på at få adgang for udviklingslandene til markederne og til en integration, en global økonomi, er vi nået ganske langt.

Jeg skal på vegne af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Kristeligt Folkeparti, CD, SF og Dansk Folkeparti fremsætte følgende: